

THEMA: JEZUS, ZALIGMAKER

1. HIJ DOET HET ALLEEN

2. HIJ IS HET ALLEEN

Het is duidelijk, geliefde gemeente - verleden week hebben wij tot en met dat eerste zinsdeel, dacht ik, met elkaar overdacht: Omdat Hij ons zalig maakt en van al onze zonden verlost - dat in het heilig Evangelie DE NAAM van een onzegbare betekenis is. Daarom doet het ook leed als die NAAM aller namen verdrongen wordt door wat anders. Andere namen, andere personen, andere zaken. Ik weet wel, de Heilige Geest gaat steeds door met ons te onderzoeken. Om ons er telkens weer achter te brengen dat wij toch bewust of onbewust naast Die Heere Jezus nog wat anders zoeken. En hoe dat kan gaan, dat weten wij uit de Galatenbrief.

Dat er een terugkeer was via een omweg tot de werken der Wet. Om in ieder geval er iets bij te hebben.

Maar, nogmaals, dat kan de zondaar wiens oog gericht wordt op Die gezegende Middelaar, zich moeilijk indenken. Vanuit, je zou zeggen, die blijde ervaring, dat blijde van de NAAM. En ik denk dat we het ons beter voor kunnen stellen als we elkaar zouden vragen: Kun je je nu vinden in die dierbare Koningspsalm die wij met elkaar gezongen hebben? Waar de grootheid en de heerlijkheid van Die Koning bezongen wordt. En waar ook Zijn verhoging zo duidelijk getekend wordt. Hoe Hij gezet is tot zegeningen. Gekroond met het fijnste goud. En dat Hij geleid is op het spoor van de vreugde bij het licht, van het Goddelijk aangezicht.

Dat zijn zo van die geestelijke medicijnen in de psalmen, die door de kracht van de Geest het hart mogen verlevendigen. Dat wij ook iets kennen, hier, van de bewondering voor die Koning. Maar ook dat we ons soms trachten in te denken wat het zijn zal als er een eenparige lof zal weerklinken uit de monden en de harten van al de gezaligden. Want zo ligt het in de ziel:

CATECHISMUS ZONDAG 11 VRAAG 29 (VERVOLG) EN 30

'Hij, de Vorst der aard,
is alle hulde waard.'

'En welke vorsten ook het aardrijk moog' bevatten,
wie hunner is o Heere, met U gelijk te schatten.'

Dan kan er iets van verheuging zijn, om daar bij te mogen zijn. Hier in beginsel, maar straks volkomen. Hier zijn wij uit de aarde aards. Je zou zeggen, hier vecht alles om de voorrang. En wat is het een voortdurend werk van de Heilige Geest om ons telkens weer in het hart en op de lippen te brengen: De Koning leve!

Maar dan is er geen tegenweer meer. Dan hebben we alles mee. Dan is er zelfs geen kwade gedachte, geen verkeerde gedachte, geen zondige gedachte die ons in de weg staat, die ons afremt, die ons benauwt. Dan zijn er ook lichamelijk geen remmingen meer. Dat wij geen stem hebben, dat we oud en zwak raken, dat we de wijs niet zo goed meer kunnen houden, dat de helderheid wel wat gemist wordt in de stem. Dat alles is dan voor eeuwig achter ons. En om dan van ganser harte, van gansen gemoede en met alle krachten die Koning, Die ook onze Hogepriester en Profeet is, om Die van harte te loven en te prijzen.

Als je nu zegt: Ja, om daar bij te zijn. Dat is niet zó moeilijk. Dan zou je kunnen zeggen: Nou, hoe ligt dat nu bij Psalm 21? Hoe ligt dat nu met Die Koning? Is dat, door de Heilige Geest, ons bekend? Aan de ene kant dat vleugellamme gevoel, dat we geen mond en geen tong hebben om Hem naar waarde te eren. En aan de andere kant toch dat verlangen, dat heimwee om Hem nu eens zonder enige bijklank te mogen loven en prijzen.

Nu, dan sta je ook in de rij.

Want dan zegt de Heere Jezus: "Gij die niet gewild hebt dat Ik Koning over u zijn zou, breng ze hier, en sla ze aan Mijn voeten dood". Maar de kinderen zegent Hij. En dan is er in de harten van Gods kinderen ook iets kinderlijks. Zoals de kinderen, vooral als ze klein zijn, blij zijn, als vader of moeder jarig is, en dat ze naar het gezicht van vader of moeder kijken: "Wat zegt u daar nu van?" Van al die luchtballonnetjes, van die slingertjes, van dat cadeautje wat ik zelf opgespaard heb, van alles. Van de versierde stoel. Dan zijn ze blij als ze zien dat het gezicht van de jarige ook blij is.

Nu, dat is dan op kinderlijke manier. Maar zoiets kinderlijks krijgen al Gods kinderen. Niet dat zij het zo goed versierd hebben, dat niet. Maar, dat ondanks alles die NAAM bleek waar te zijn. Hij maakt voor eeuwig gelukkig. Hij vergeeft, en verlost ons van al onze zonden. Nu, dan kan ik me bij benadering - eigenlijk is het nog geen benadering - voorstellen, als dan de grote dag gekomen is, dat dan al die mensen die Hem hebben mogen leren kennen en liefhebben omdat Hij eerst liefgehad heeft, dat ze met een groot gejuich zullen ontwaken. "Als ik ontwaak, ben ik nog bij U". En dat ze allemaal spontaan voor Hem het hoofd zullen buigen en zullen roepen: "Gij, o Gij geslachte Lam, Gij hebt ons Gode gekocht met Uw dierbaar bloed. Jezus, U bent waardig alle lof, alle eer en aanbidding". En dat ze met palmtakken zwaaien van de overwinning. Dat ze er móchten komen.

En in gedachten denk ik altijd dat wat wij hier 'kleinen' noemen, of 'kleinsten' of 'laatsten', dat die vooraan staan. In de nauwste kring om Hem heen. En nu, toen de Heere Jezus op aarde was, toen zei Hij tot de mensen, maar ook tot Zijn discipelen: "Hoe lang zal Ik nog bij u zijn gij kleingelovigen". Het is alsof Hij er verdrietig en moe van was. Altijd maar

CATECHISMUS ZONDAG 11 VRAAG 29 (VERVOLG) EN 30

weer dat kleingeloof en dat ongelooft. Alsof het Hem zwaar viel bij ons te zijn. En dat Hij vaak zo moe was van alles, maar vooral van ons.

Maar dat is dan ook weg. Hij zal geen verdriet meer van ons hebben. Hij zal niet zeggen: "Hoe lang moet ik of zal ik nog bij jullie blijven". Maar Hij zal zeggen: "Kom in gij gezegenden Mijns Vaders, beërf het Koninkrijk dat voor u weggelegd is, voor de grondlegging der wereld." Wat zal dat een blijdschap zijn.

En die nu zich oud en zwak voelen, die hier letterlijk aan het krimpen zijn, die zullen daar zonder enige benauwenis Hem groot maken en verheerlijken. Als we dan nog terug zouden denken, dan zou menigeen zeggen: Broeder, zuster, wat heb ik er toch karig van gedacht, en karig van geleefd. Het was toch maar een kleine verdrukking, een tiendaagse verdrukking, zestig, zeventig jaar. Die ook al voorbij gevlogen zijn. Wat is Hij het toch eeuwig waard om geprezen te worden.

Ja, maar dan zullen we niet meer terug kunnen denken, want dan zou ook ongetwijfeld weer in onze herinnering komen wat we tegen Hem hebben gedaan. Hoe we Hem arbeid hebben gemaakt met onze zonden en met alles. Dan zal er een eeuwige lof en een eeuwige aanbidding zijn.

Als je nu bij die Koning mag horen, dan hou je ook van psalm 21. Van alle psalmen trouwens, maar van die psalm van de grootheid van de Koning. En dan hoef je niet te twifelen. Als je hier mag beginnen met dat gezang, dan zal het niet worden afgebroken, maar het zal eeuwig worden voortgezet voor de troon van God en voor het Lam.

Hij is Zaligmaker, Redder, Ruimtemaker. Iemand die optrekt uit de diepste put, uit het moeras. Dat is Hij inderdaad. Dat heeft Hij in Zijn Woord laten zien. Dat laat Hij vandaag weer zien. Kijk nu eens naar uzelf. Breng DIE NAAM nu eens in verband met uzelf. Wat waren wij? Wat zijn wij? Wij, nietige mensenkinderen. En we hadden nog voor geen kruimeltje denkvermogen, in die zin, van volwassenheid, toen werden we al gedragen naar DE NAAM van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. En in het opwassen, of we het hoorden of niet hoorden, er werd gelezen, gedankt, gebeden, gezongen. Al gauw kwam de kerk. ALLEMAAL DE NAAM.

Je bent groter geworden, maar daarmee, menselijk gesproken, werden de overtredingen ook groter. Als een kind van drie het op een schreeuwen zet, 'ik wil niet', dan is dat niet zo leuk. Maar desnoods pak je hem op en je zet hem in de kinderstoel. En je zegt: "Blijf jij maar eens even hier zitten". Maar als iemand van vijftien of achttien of twintig of vijfentwintig jaar dat zegt, dan komt het al heel anders aan. We werden groter, maar de zonden werden ook groter. En toch - verleden week heb ik er al iets van genoemd - daar zie je die mens op zijn wegen, uitschieters, zijn dwaalwegen. En opeens, daar wordt hij door een onzichtbare hand aangeraakt. Dat is DE NAAM. DE NAAM waar onze vaders bij geleefd hebben en gestorven zijn. DIE NAAM. Je weet zelf niet hoe. Hoe komt het? Waarom is dat?

Als iedereen nu eens zijn levensboek zou kunnen laten zien, wat zouden er weinig of geen boeken zijn zonder zwarte bladzijden. En die er echt goed in gekeken heeft en kijkt, die zegt: Er was geen dag die niet genoeg had aan zijn eigen kwaad.

Nu zitten we hier, onder DE NAAM. Moet je niet zeggen: Uw goedheid gaat het alles te boven. Want WIJ zijn niet direct zo betrouwbaar en zo vast, maar DIE NAAM is zo vast. DIE NAAM is een sterke toren. Is het dan niet waar dat Hij Zaligmaker is, Hij ALLEEN.

CATECHISMUS ZONDAG 11 VRAAG 29 (VERVOLG) EN 30

Wij hebben het toch niet gedaan?

Wij kunnen de kerk niet bij elkaar houden. Wij kunnen de kerk ook niet bouwen. Misschien afbreken, maar dat kunnen we ook niet. Wij kunnen de kinderen niet bij elkaar houden. Wel uit elkaar jagen soms. Maar komen we ten diepste niet uit op DE NAAM, Jezus? Is dat niet DE NAAM die telkens naar voren komt? In het gebed, in het gesprekje. Is dat niet DE NAAM die als een redding naar de verlorene toereist en zich uitbreidt over de dwalenden van geest en de murmureerders, de opstandigen? Het is alleen DE NAAM. Die verbreekt het hardste hart. Die trekt ons terug van het pad van de zonde waarop wij zo gauw geheel verstrikt raken. Zonder dat we het willen erkennen dat we op de verkeerde, boze weg zijn. Is het niet DE NAAM? Niet de angst, maar DE NAAM. De eeuwige liefde, de Zaligmaker, die ons een halt toeroept. Die zegt: Tot hier toe, en niet verder, terug!

Ja lieve kinderen, je moet niet denken dat jullie alleen een stap terug moeten doen. Wij ook. En al ben je nog zoveel ouder, elke keer een stap terug. Nog een stap. Want daar is DE NAAM die zegt: Nee, kom terug. En Hij doet het Zélf. DIE NAAM is zo sterk, zo vol van leven en kracht, daar is het niet tegen uit te houden. Misschien pak je morgen wel je pakje weer op, of overmorgen is er misschien weer een ander pak. Maar telkens wordt uw weg gekruist door DE NAAM. DIE NAAM is zo sterk.

Soms - dat is geen bangmakerij hoor - betekent DIE NAAM, die Redding, dat Heil, dat de Heere zegt: Stop! Sterven jij, het is tijd voor jou. Ik haal je er uit. Je bent zo verkeerd bezig, je zit zo in de strikken. Ja, wat ik nu zeg, dat kan een mens niet begrijpen vanuit zijn godsdienst. Alleen als hij persoonlijk begenadigd is. Dan kan hij het nog niet begrijpen, maar ik bedoel, dan is hij daar niet vijandig tegen. Anders wordt een mens vijandig, dat hij zegt: "Wat? Wil je soms denken dat 'die' goed af is, of die? Dat kunnen wij niet uitmaken". Nee, dat weet ik wel, dat weet ik. Maar je bent het er wel mee eens. Waar eens het licht van DE NAAM die zondaar heeft verlicht, bedroefd, verblijd, daar zegt God: "Ik zal dat werk voleindigen". En wij zeggen wel eens: Niet goedschiks, dan kwaadschiks. De Heere is niet kwaadschiks, maar de Heere kan wel zeggen: Stop! Voor je nog verder gaat haal Ik je thuis. Ik haal je thuis, terwijl de laatste gedachte is: O God, wees me genadig. Dat is nu juist Zaligmaker.

Zalig maken is niet zalig maken in die zin van, Christelijk voorbereide mensen. Dat ook, misschien is dat nu juist het grote wonder, dat Hij ook nog Christelijke mensen zalig maakt. Die het zo goed weten, die het zo goed doen. Dat is misschien nog wel een groter wonder. Maar goed, zalig maken, dat is juist zalig maken. Dat het echt REDDEN is wat reddeloos is.

Dringt dat wel eens tot ons door? Wij willen graag redden wat nog te redden is. Ik ook. Als het nog maar zus, als het nog maar zo, als je nog maar ergens een puntje hebt. En dat is niet verkeerd, als onze hoop maar niet gevestigd wordt op mensen of op onszelf. Maar Hij heet echt Redder, Ruimtemaker omdat wij reddeloos zijn en gezonken, en gevangen. En Hij maakt gelukkig. Zalig, staat er. En dat houdt in, van alle zonden verlost.

Maar u bent nog een zondaar. Vandaag toch ook, innerlijk? In de inleving, voor de Heere God. Al is er vandaag niets bijzonders gebeurd misschien. Ja, maar er staat, niet: 'maakt en van al onze zonden verlost HEEFT', dat is waar. Maar Hij is vandaag ook bezig te verlossen. Hij gaat ermee door tot het einde toe. Hij heeft met één Offer voor

CATECHISMUS ZONDAG 11 VRAAG 29 (VERVOLG) EN 30

eeuwig volmaakt, degenen die geheiligd wórdén. Maar degenen die geheiligd worden, worden dan ook geheiligd, afgezonderd, gewassen. Elke keer opnieuw.

Daarom, je moet niet alleen denken aan een moment, toen of toen, zoals sommigen. Die doen daarin zichzelf en de Heere te kort. 'Toen', zoveel jaar geleden. Nee, dag aan dag overlaadt Hij ons. Luther vertaalt: Dag aan dag draagt Hij ons en onze last. Dag aan dag. Dag aan dag laat Hij uitstromen de kracht van Zijn bloed tot vergeving, tot verzoening. Wat een NAAM. Om daar nu bij te leven en ook te sterven. Als wij DE NAAM zelfs niet meer uit kunnen spreken in woorden, en dan toch door DIE NAAM gedragen. Dat is door de Persoon gedragen te worden.

Nee, ik mag u van ganser harte zeggen, zwakke, nietige, broze broeder of zuster:
'geen onheil zal de stad verstoren,
die Hij ter woning heeft verkoren.'

'Deze Jezus is krachtelijk bevonden een Hulp ten tijde der benauwdheden. Hij zal u echt niet begeven en niet verlaten.' Hij is toch Redder? Stel je voor dat je niet gered hoeft te worden, wat dan? Dat je niet geholpen hoeft te worden? Dat je het met jezelf moet uitzoeken en klaarmaken, en redden.

U zegt: Ja, maar dat kan ik nooit man. Ik heb geen been om op te staan. Daar heb je het nu net, Zaligmaker, Redder, Ruimtemaker. Zo is Hij nu écht die Redder, die hemelse Bruidegom, die niet moede en niet mat wordt.

Als iemand denkt: Ik heb zó erg gezondigd, zou er voor mij nog een weg zijn? Dan vertel ik u even dit: - Dat geldt eigenlijk voor allemaal. Maar niet ieder is het zich op die manier bewust.

Daar was een koning en die zocht een bruid. Hij wilde zich met die bruid verlobben om met haar te trouwen. En hij nam haar apart. Ze was niet best. Ze was niet van goede afkomst, ook niet van hoge afkomst. Ja, heel vroeger wel, heel vroeger. Heel vroeger, zou je kunnen zeggen, was ze nog van adel. Maar dat is allemaal vergaan, veranderd. Het was nu iemand waarvan je zegt: Die komt uit een verkeerd nest, ik zou het niet doen, ik weet het niet. Ze praat nu wel mooi, ze is nu tamelijk ingetogen, maar als die aard boven komt.

Maar, die koningszoon zet door. Want de vader van die koningszoon die heeft het gezegd dat zij.... Ze zijn verloofd. Een mooi feest, een blij feest. En ze heeft zo stillletjes, dat niemand het hoorde, of misschien ook wel hardop, gezegd: Het is nu goed, ik had nooit gedacht dat het zo zou gaan.

Maar, na verloop van die tijd, want ja, die koning woont nog in het paleis, die koningszoon. En die verloofde die woont nog in de stad. Na verloop van tijd komen er toch geruchten. Geruchten die blijken niet op praatjes te berusten. Er gaan geruchten dat die verloofde zich afgeeft met anderen. Met vijanden van de koningszoon. En de koningszoon, hij hoort het. En het blijkt al gauw, het is echt waar. Het lijkt zelfs wel of die verloofde in een stroomversnelling gekomen is. Vroeger was het erg, toen deugde ze niet. Toen kwam er dat onbegrijpelijke, dat die koningszoon zei: Ik wil toch met je trouwen. En ze was erg blij. En ze heeft gezegd: Ik ben verloofd, hij heeft gedacht aan mij. Maar nu lijkt het wel alsof alle remmen opeens los zijn geslagen. En maar leven, het gaat in ijtempo bergafwaarts. In korte tijd is er weinig van over. In korte tijd zit ze aan de zelfkant

CATECHISMUS ZONDAG 11 VRAAG 29 (VERVOLG) EN 30

van het leven, helemaal. Het lijkt nergens meer op.

De koningszoon bewaart even het stilzwijgen. Hij heeft het beloofd: Ik zal met je trouwen. Maar hij heeft niet gezegd: Morgen of vandaag. Hij heeft gezegd: Ik zal met je trouwen in de welaangename tijd. De tijd door mijn vader vastgesteld. In die korte tijd zie je die verloofde - ik heb het nu expres over een verloofde, dat wil zeggen, je begrijpt het wel, iemand die het woord van de koning weet, en iets van de liefde van de koning had kunnen bemerken. Waarom was het op mij gemunt. Nu, die verloofde komt zo snel aan die zelfkant, in de verloedering, dat, al heel gauw vergeet ze dit, vergeet ze dat. Ze vergeet alles. Totdat ze wordt uitgespuwd zelfs door de burgers van de stad, die zeggen: Lelijke slet, je deugt voor geen cent. Wat doe je hier. En als dan het aardige en het mooie eraf is, en je bent dan zo'n verlepte straatbloem geworden, zonder meer. Die wel goed is zolang de kleurtjes goed zijn, maar o wee als het mooie eraf is.

- Denk er goed om kinderen. Dan zeggen al die mensen die nu zeggen: Laten we eten, drinken en vrolijk zijn, morgen sterven we toch, die geven je dan een schop. Ze hebben niets meer aan je, je hebt afgedaan. En ze zeggen er keihard bij: Ja, je eigen schuld. Je moet alles met mate doen, zoals wij. Je moet zorgen dat er niets gebeurt. Maar jij, eruit! -

Daar gaat ze de stad uit en komt ze terecht in en of andere stal. Een onbewoonbaar verklaard huisje, waar het lekt, waar het koud is, waar het vies is, waar het afschuwelijk is. En dan? Ja, dan moet ze sterven. Geen middelen van bestaan. En toch, en toch, hoe lang is het geleden?

Misschien geloof je me niet. Misschien zeg je: Ik geloof niet dat dat mogelijk is. Nu, je moet dat toch niet te hard zeggen. Hoe lang is het geleden dat die koningszoon zei: "Ik ben de Heere jouw God. Ik heb je uit Egypteland gevoerd, uit de slavernij". Daar zit je dan. Maar nu kun je nergens meer op hopen. Nu heb je het zo vreselijk afgemaakt. Je hebt zo je eigen leven vergooid. En die dominee die heeft toch wel gelijk, die zegt: "Ja, je moet niet denken als je de kaars van je leven opbrandt in de dienst van de zonde en van de wereld, dat je de Heere dan met de stank af kunt schepen". Daar heeft hij toch eigenlijk wel gelijk in. Met die laatste walm van die rokende pit. Ja, dat is waar, dat is waar. Ja, en die stem die zegt wel: Eigen schuld, je had het zo goed kunnen hebben. Weet je nog dat hij voorbij kwam: "Leef, leef, Ik heb geen lust, meisje, dochter, aan je dood, maar dat je leven zult". Dat komt allemaal terug.

Ja, kan je dan nog zalig worden? Als dat nu je weg is. En dan op een heel persoonlijke manier. Niet zoals het ergens de weg van ons allemaal is. Maar misschien iemand, of mensen die zeggen: ja, precies. Zijn naam aangeropen, naar Zijn naam genoemd, Zijn naam beleden, Zijn dood verkondigd, en alles, alles verknoeid. Wat moet je dan toch?

Maar dan. Terwijl daar dat uitgeteerde verlepte schepsel ligt te wachten op haar eindje, met soms het gevoel van het doodtrappen niet waard te zijn, daar gaat de deur open, en daar komt de koningszoon binnen. En Zijn Persoon straalt een lieflijk licht uit in de troep waar ze ligt. Ze durft niet meer te kijken. Juist Zijn aanwezigheid, Zijn binnentreden zet de hele zaak in het licht. Op zodanige wijze, dat je een gevoel krijgt van vies te zijn. Niet om aan te pakken. En Hij, de Reine,

CATECHISMUS ZONDAG 11 VRAAG 29 (VERVOLG) EN 30

de Heilige, de niet met bijbedoelingen bezielde.

Hij komt binnen. Je draait jezelf om met je gezicht naar de muur: "Ik wil Hem niet meer zien, ik kan Hem niet meer zien". Maar Hij buigt Zich, en Hij zegt: "Ik zal u ondertrouwen in eeuwigheid, in liefde, in waarheid, in barmhartigheid, in geloof". Het lijkt alsof er iets knapt. Je zou willen schreeuwen, je weet niet wat je doen moet. Je vingers in je oren stoppen. Maar dat kan ook niet. Want tegelijkertijd voel je, dat is het. Als dit mij voorbij gaat, dan is alles voorbij. Hij kan het toch niet menen, dat Hij me nu nog zou willen? Dat Hij nu nog een keer....? "Kom", zegt Hij, "geef me je hand". Die dorre, zwarte hand. En Hij wast hem af, en Hij zegt: "Hier is een ring, dit is het zegel van Mijn liefde. Die doe Ik u aan. Ik ben Jezus. Kom op. En Ik heb hier een jurk. En Ik heb hier een bad. En Ik heb hier medicijn. We gaan naar huis, naar Vader toe. Want Vader, Die wil er niet van weten om Zijn besluit te veranderen. En Ik wil er eigenlijk ook niet van weten".

"Wilt U me dan toch hebben?" Ja, Hij zegt: "Als u eens wist, terwijl u hier in die oude schuur lag, wat Ik gedaan heb. Want Vader was vreselijk boos dat het allemaal gebeurd is. Het was of jij, of Ik. Ik heb gezegd: Straf Mij dan maar. Straf Mij dan maar alsof Ik de gemeenste moordenaar, echtbreker, hoereerder was die er ooit op de wereld rondgelopen heeft. Dat heb Ik intussen al gedaan. Ik ben gestorven, Ik ben geslagen, gegeseld toen jij aan het spelen was met anderen. Toen ben Ik geslagen, gestriemd, om jouw vlees, om jouw verlorenheid.

Hij overtuigt. Je hoeft niet te komen, Hij komt. Je hoeft niet op te kunnen staan, want je zakt door je knieën heen. Maar Hij zegt: "Kom, Ik zet u recht op uw benen. Geef me een arm, we gaan naar huis. We gaan naar Vader toe".

Onbegrijpelijk! De Heere had al heel wat gedaan. Hij had gezegd: Leef! Hij had mooie kleren gegeven. Maar alles verknoeid, alles verzondigd, alles verdorven, geen acht er op gegeven. Nu is het toch wel voor eeuwig kwijt. Nee, zegt Hij, nee, keer nochtans weder, Ik kom je halen. Ik zal je als een koningsdochter behandelen en begeleiden. Ik zal Mijn sluier, Mijn mantel om je heen slaan. En Ik zal zeggen: Vader, kijk, dit is ze nu. Hoe vindt U het? En Vader zal zeggen: Ik zie geen gebrek in u, draai je eens om, loop eens een stukje. Je bent een schoonheid. 'Hoe schoon zijn uw gangen in uw schoenen o prinsendochter. De omdraaiing van uw heupen. Er is geen gebrek in u'. Zo ziet Vader de bruid, de zwarte bruid. Die daar met neergeslagen ogen staat, omdat ze wel weet wat ze gedaan heeft. Zo ziet Hij ze nu in de mantel van Zijn lieve Zoon Jezus Christus. In die bruidsjurk ziet Hij ze.

Nu, zeg nu eens eerlijk, is er dan reden om te wanhopen? Is er dan reden, ze zeggen wel eens een beetje grof, om je kop in het zand te steken. Of is er alle reden om te zeggen: Dank U vriendelijk lieve Bruidegom. U had mij wel in de hel kunnen gooien, daar hoorde ik thuis. U had mij wel voorgoed kunnen verlaten, want ik heb U verlaten. En U bent terug gekomen. Met eeuwige ontfermingen bent U terug gekomen. Ik kan het niet begrijpen, dat U dat tegen mij zegt: Ik zal uw glasvensters kristallijn maken, Ik zal u op saffieren grondvesten. Zing vrolijk, gij dochter van Sion, want de Heilige Israëls is groot, in het midden van U. Voel je het. Hij is groot in het midden van u! Dat is ons behoud. Dat is de zaligheid. Dat is het licht voor het volk dat in duisternis wandelt. En

CATECHISMUS ZONDAG 11 VRAAG 29 (VERVOLG) EN 30

woont in het land van de doodschaduw. Die gaan erkennen: Hij doet het ALLEEN. En ze zingen ook van de Vader: 'Door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen.' Wat hebben we nog te roemen? Maar niet versagen. Niet in de zonden blijven liggen, zegt ons formulier. Ook niet aan Gods genade vertwijfelen, overmits de doop een bewijs is van dat eeuwig genadeverbond van God. Een verzegeling van die vaste Belofte die, in Christus Jezus, Ja en Amen is.

Nu, waar moet je het dan nog zoeken. De beste psychiater die kan je er niet meer uithelpen, nee. De beste en de grootste geleerde, vriend of broer, vader of moeder zelfs, die konden het niet voor elkaar krijgen. Er is buiten Hem geen zaligheid te zoeken of te vinden.

Daarom, die laatste vraag, och, die moeten we natuurlijk nog wel even noemen. Is ook wel actueel.

Geloven dan die mensen ook aan die enige Zaligmaker, die de zaligheid of welvaart bij zichzelf of ergens elders zoeken?

Nee.

Je merkt dat deze vraag ook sterk gericht is tegen de Roomse kerk met hun heiligen, met hun Maria-verering, met hun missen en aflaat, en noem maar op, pauselijke bewegingen, en alles wat er zo bij komt. Maar, ik heb wel eens eerder gezegd, je moet het bij jezelf zoeken, niet te ver weg zoeken. Kijk, als jij nu zegt: Ja, nu, het is wel waar, maar ja, zo..... Je zal toch, je zal toch dit, je zal toch dat. Dan ben je op dezelfde manier bezig. Je kunt op dezelfde manier bezig zijn.

Geliefde gemeente, onthoud nu toch eens, dat de genade van God dit is: HIJ DOET HET ALLEEN, EN HIJ IS HET ALLEEN. Er zijn geen voorwaarden. Ja, maar de mensen... Zijn er dan geen voorwaarden? Maar een mens zal toch zondaar moeten worden, en een mens zal toch..... Nee, een mens zal NIETS! Dat is 's HEEREN werk. Wij moeten die verpakte, tegenwoordig heb je een Arminius die is verpakt in een heel orthodox jasje. We zouden niet graag in opstand komen, openlijk, tegen Gods eeuwig welbehagen, en het eenzijdige Gods werk. Maar ondertussen zijn we op een manier vaak bezig, als je de mensen bezig hoort, 'want denk er om, je hebt....' Kijk, dat bedoel ik, zo kun je via een omwegje toch weer dat erin brengen, dat Hij niet ALLES is.

Wij hebben geen ring om aan Hem te geven. Wij hebben geen grond dat Hij de stal binnen komt. Dat moet je aan de Heere God overlaten. Het is een hele les. Ik weet het wel. Een mens heeft die neiging. Als hij eerlijk was, dan zou hij zeggen: Ik heb het zelf ook nooit gekund. Maar dan wil hij het wel een ander opleggen. De mate, en de diepte, hoe schuldig hij zich moet voelen, hoe lang het moet duren, of die tranen. Ik heb wel eens gezegd, mensen, daar brengen wij niets van terecht. Al ben je de grootste misdadiger die er rondloopt onder de zon, dan kun je nog niet één minuut nu eens werkelijk schuldenaar zijn voor Die God. Dat kun je niet. Dat is allemaal eigen werk.

Maar één ding weet ik wel: Waar de Bruidegom komt, voor het eerst of bij vernieuwing, met Zijn milde handen en vriendelijke ogen, met Zijn koorden of touwen van Zijn liefde, nu, daar zouden de hardste stenen van breken. Echt waar. Daar is de schuld alleen maar schuld. Hoewel, ik zeg er wel eens bij, de ziel kan zo blij, zo verwonderd, zo, op zo'n moment schreeuwen van Die Heere Jezus, dat je eigenlijk je schuld nog niet eens meer ziet. Dat je er niet aan denkt. Misschien een beetje verkeerd gezegd, maar ik hoop

CATECHISMUS ZONDAG 11 VRAAG 29 (VERVOLG) EN 30

dat je de bedoeling aanvoelt. Zijn persoon, Zijn liefde gaat zo oneindig alles te boven, dat het zaligheid is, HIJ. Om door het geloof dat door de liefde werkt, Hem te mogen aanschouwen.

De Heere doet alles, wij niet. Hij brengt echt alles mee. En daarom, dan ga je een beetje glimlachen, van heel die godsdienst, daar hebben we niets mee te maken denk ik wel eens. In onze harten wel, maar daar zal de Heere wel Zijn tucht in uitoefenen. Maar als je zegt: Je moet dit, je moet dat, de ene kant. En de andere kant die zegt: Ja, maar al die onzin, zo zwaar hoeft het niet. Het hoeft niet zo zwaar en een mens hoeft niet zo dit Ik lach om al die dingen, ergens. Want het komt allemaal uit dezelfde koker. Zwaar of licht. Ergens is het een miskenning van Die volkomen Zaligmaker.

Nu, ik weet zeker als er één is, die zijn kop tegen de wind gooit, en wij gaan er met z'n allen naar toe, dat hij het op een lopen zet, of dat hij begint te schelden. Maar we redden het niet. "Wat denken jullie wel? Dat ik me zal laten manipuleren? Geen denken aan!" Maar als HIJ naar binnen kijkt, en als HIJ Zijn doorboorde handen uitstrekt, dan begint de zondaar te snikken. Te snikken van verwondering, van verslagenheid. Dan is hij enkel zonde. Dan is er niets anders dan: Ach Zone Davids, ontferm U mijner, ik sterf nog. Hij kan het niet verdragen. Die liefde kan hij niet verdragen, niet verwerken.

Nu dan, wij gaan weer naar huis. Ik hoop kinderen, dat jullie allemaal nog eens terug zullen denken aan de Bruidegom. Die zo'n ontrouw meisje toch wilde hebben. Dat wil niet zeggen dat je moet zeggen: O, ik mag dus wel ontrouw zijn. Natuurlijk niet. Je mag zeggen: Heere, bekeer mij en geef mij een nieuw hart. Maar je moet het toch niet vergeten. Dat Jezus Christus ECHT Redder is van reddeloze mensen.

AMEN